

Karneval

22. - 29. AUGUST 2010

ESBJERG INTERNATIONAL CHAMBER MUSIC FESTIVAL

Torsdag d. 26/8 kl. 19.30

Syddansk Musikkonservatorium & Skuespillerskole

med Pre-talk v. Jesper Lützhøft kl. 18:15

”REKONSTRUKTION”

Johannes Brahms: Strygekvintet Op.34

Allegro non troppo

Andante, un poco Adagio

Scherzo (Allegro)

Finale poco sostenuto-Allegro non troppo

Ernst Kovacic, violin – Krysia Osostowicz, violin – Steven Dann, bratsch

Anssi Karttunen, cello – Franz Ortner, cello

PAUSE

Ludwig Spohr: Dobbelt Strygekvintet Nr. 4 i g-mol

Allegro

Larghetto

Scherzo Moderato

Finale Vivace

Ernst Kovacic, violin – Krysia Osostowicz, violin

Steven Dann, bratsch – Marko Ylönen, cello

Benjamin Bowman, violin – Niels Chr. Øllgaard, violin

Michel Camille, bratsch – Anssi Karttunen, cello

Johannes Brahms (1833-1897)

Født i Hamburg som den mellemste dreng i en lidt speciel familie, moderen var syerske og 43 år da Johannes blev født, faderen var musiker og 17 år yngre.

Fra han var 7 år fik Brahms musikundervisning og spillede udover klaver både cello og horn. Som 20-årig opsøgte han Clara og Robert Schumann og så var hans livsbane lagt, Robert Schumann så den unge Brahms som den tyske musiks redningsmand og Brahms forelskede sig langsomt men sikkert i Clara, der var 14 år ældre end ham; men det var jo ligesom i hans barndomshjem.

Denne kærlighedshistorie er det vanskeligt at holde uden for Brahms livshistorie, for uanset alt det vi ikke ved om hvor langt de gik med deres kærlighed efter Robert Schumanns død, ved vi dog at de besluttede at de ikke skulle danne par. Et livslangt nært og let sårbart/nervøst venskab blev det i stedet for, med Brahms som generøs og ofte anonym hjælper når økonomien var stram for Clara med de 8 børn og det omkringfærende liv som pianist.

Brahms tro på sig selv som komponist var ikke altid lige stor og han vedblev ofte at revidere sine værker i årevis, ligesom han har gjort det meget vanskeligt for os at kigge ham i kortene da han var god til at brænde alle skitser og udkast.

Hans opus 34 er et godt eksempel på hans tvivl om sin musik. Vi skal i aften høre den i en version for strygekvintet. Brahms første udgave af opus 34 var nemlig en strygekvintet som han præsenterede for Clara Schumann og Joseph Joachim i 1862. De var begge meget begejstrede, skønt Joachim påpegede at det krævede en energisk musiceren. Joachim indøvede ved to prøver værket med nogle kolleger og de spillede værket for Brahms i Hannover i 1863.

Af en eller anden grund var Brahms så utilfreds med dette at han omarbejdede værket til en Sonate for to klaverer som han selv uropførte i 1864 med pianisten Carl Tausig. Også Clara Schumann spillede det ved flere koncerter sammen med Hermann Levi – med stor succes; men de syntes værket føltes for meget som en transkription og foreslog Brahms at lave endnu en

version. Levi foreslog klaverkvintet og Clara gik så vidt som til at foreslå klaver og orkester.

Brahms valgte klaverkvintetten og det er heldigt at han ikke destruerede værket fuldstændigt som han gjorde med mange af sine værker, som vi således aldrig får at høre.

Den oprindelige strygekvintet destruerede han også så grundigt at vi ikke ved hvorledes den lød.

Anssi Karttunen fortæller om sit arbejde med at lave en version for strygekvintet bl.a.: ”Jeg har altid holdt meget af Brahms kvintet; men opdagede på et tidspunkt at mange musikere betragtede den som et ufuldkomment mesterværk. Da jeg engang ved en koncert spillede værket sammen med g-moll kvartetten begyndte det at dæmre for mig hvad disse musikere mente. Mens man i kvartetten har oplevelsen af at Brahms behersker ensemblet mesterligt er der i kvintetten ikke den samme fornemmelse af ubrydelighed, og man kan forestille sig musikken skrevet for andre ensembletyper. Jeg synes stadig det er et storværk; men der er noget meget anderledes over dette værk end hans øvrige kammermusik.

Det faktum at Brahms i sin originale str.kvintet version benyttede to celli, er et tegn på at han tænkte på Schuberts C-dur kvintet. Der er ikke nogle direkte citater fra Schubert; men når man skriver musikken ud på 5 strygere ser man nogle ligheder i det rent teksturmæssige, som går tabt i klaverkvintetudgaven. Da jeg opdagede denne sammenhæng havde jeg endnu en grund til at lave strygeversionen....

Man kan let forstå hvorfor Joachim fandt kvintetten vanskelig – bare det at den er i f-moll gør det lidt vanskeligt at fastholde en tonal stabilitet uden klaveret. Alle stemmer er ret vanskelige; men ikke værre end i strygekvartetter af Brahms eller Beethoven. Så med det energiske spil Joachim foreslog skal det nok gå – især hvis man har mere end to prøver til sin rådighed”

Dobbeltkvartet nr. 4 i g-moll opus 136

I den klassiske musikverden er man altid på udkik efter ”nye” navne – er der et overset geni et sted, eller er der musik der uretfærdigt er forblevet uspillet eller glemt i samme øjeblik komponisten døde? Er der ikke mere at grave frem fra den periode på godt 400 år som den klassiske vesteuropæiske musik blomstrer op i? (og nogen vil sige at den også afblomstrer).

Man kan jo ikke sige med sikkerhed at der ligger mange glemte eller oversete mesterkomponister og venter på at blive opdaget – de er jo netop ikke opdaget, måske fordi de ikke findes – men der er måske større gevinst ved at genopdage eller revurdere en række komponister der af den ene eller anden grund er røget ned i en slags 2. division. Det er jo ikke altid at man oplever det bedste fodbold ved verdensmesterskabsfinalerne, mens en kamp i 2. division kan være mirakuløst velspillet og spændende, og på samme måde kan det påstås at de mindre komponisters bedste værker kan være bedre end de store komponisters dårligste.

Louis Spohr var i en stor del af sin levetid blandt de største, spillede sammen med Mendelssohn, udviklede direktionsteknikken, etablerede Tysklands første musikfestival, turnerede som violinvirtuos, uddannede i 100'vis af violinister og var med til at lægge grunden for moderne violinteknik osv osv. Spohr var hvad man i dag vil kalde en ildsjæl! Og så komponerede han:

Symfonier, operaer, violinkoncerter osv. og med en hang til værker for dobbelt besætning!

Det var nemlig ikke kun dobbeltkvartetter han skrev, værker for dobbeltkor skabte han også og hans 7. symfoni er for dobbeltorkester!
Ved første ørekast vil man gætte på Mendelssohn som komponist til denne musik der er skrevet i Mendelssohns dødsår.

Selvom Spohr er født 25 år før Mendelssohn og døde 12 år efter ham har indflydelsen fra og bekendtskabet med denne yngre mester præget den ældre Spohr i en heldig retning så dette værk fremstår beåndet, inspireret og med et indlysende behov for netop dobbeltkvartetten til at realisere ideer om f.eks. ekkoer eller dynamiske skyggevirksomheder.

Jesper Lützhøft

Karneval

22. - 29. AUGUST 2010

ESBJERG INTERNATIONAL CHAMBER MUSIC FESTIVAL

Fredag d. 27/8 kl. 19.30

Syddansk Musikkonservatorium & Skuespillerskole

”POESI OG PROSA”

Robert Schumann: Klavertrio: Nr.1 i d-mol Op. 63

Mit Energie und Leidenschaft

Lebhaft, doch nicht zu rasch – Trio – [reprise] – Coda

Langsam, mit inniger Empfindung

Mit Feuer

Juhani Lagerspetz, klaver – Niels Chr. Øllgaard, violin – Anssi Karttunen, cello

PAUSE

Gabriel Faure: Klaverkvartet i c-mol Nr.1 Op.15

Allegro molto moderato

Scherzo (Allegro vivo)

Adagio

Allegro Molto

Juhani Lagerspetz, klaver – Benjamin Bowman, violin

Michel Camille, bratsch – Marko Ylönen, cello

Robert Schumann

At beskrive Robert Schumann i en programnote er umuligt. De ting man husker eller ved om ham er måske de mindst interessante? Han blev 46 år, forsøgte at begå selvmord da han var 43 og tilbragte resten af sine dage på en klinik for sindslidende. Han ødelagde sin højre hånd i et forsøg på at blive virtuos pianist (eller måske i et forsøg på at undgå det ?). Han blev som 30-årig gift med den uhyre begavede pianistinde Clara Wieck – efter at have vundet en retssag hendes far havde anlagt for at få kendt Schumann utilregnelig. Osv. osv.

Hvad man kan sige i få ord er måske at Robert Schumann var et hypersensitivt, højt begavet, lidenskabeligt, plagsomt menneske – og lige så snart man bruger få ord bliver det lige så usandt som sandt.

Skal vi blot påstå at Schumann var klaverets H.C.Andersen, at han på sin måde personificerer ideen om den romantiske kunstner og at han stadig har usandsynlig meget at fortælle os lyttere her i 200-året for hans fødsel ?

Klavertrio nr. 1 i d-moll, opus 63

I juni 1847 i Dresden begyndte Schumann at skitsere en trio for klaver, violin og cello. Disse skitser blev i september til det der, noget tørt, hedder ”Klavertrio nr. 1 i d-moll opus 63”. Året efter udkom værket som node og først da begyndte det at give noget indtægt til Schumann. Det at skrive en klavertrio var en alvorlig affære for Schumann eftersom klavertrioen, ligesom strygekvartetten, var en form hvor bl.a. de store forgængere Beethoven og Schubert havde skabt noget af deres bedste musik. Han må have været tilfreds med værket eftersom det var hans fødselsdagsgave til Clara på hendes 28-års fødselsdag 13. september 1847. Clara havde måske fornemmet hvad der var på vej for hun havde allerede skrevet i sin dagbog i juni ”Jeg er lykkelig over at han igen tænker på at benytte klaveret. Han synes at være meget tilfreds med sin komposition.”

Værket blev straks spillet hjemme hos Schumann med to koncertmestre fra Dresden Hofkapel, og der fulgte en række private opførelser før trioen i november 1848 endelig blev spillet offentligt – i Leipzig. Clara spillede den ofte og

skrev efter endnu en opførelse i Leipzig at ”Den lyder som var den skrevet af en fra hvem vi stadig har meget i vente, så ungdommelig frisk og kraftfuld og så mesterlig i sin udførelse.... Den første sats er en af de smukkeste jeg kender”

Gabriel Faure (1845-1924):

Klaverkvartet nr. 1 i c-moll opus 15

Det hører til de absolut usædvanlige sjældenheder at en komponist bare skriver al mulig musik ud i den blå luft af en indre grund. Stort set al den klassiske musik vi lytter til er et produkt af bestillinger, muligheder, strømninger i komponistens samtid, møder mellem komponist og andre musikpersonligheder eller de gældende vilkår for musikkens møde med publikum.

Dette gælder også for Gabriel Faures kammermusik, der måske aldrig var blevet til hvis ikke Saint-Säens i 1871 havde grundlagt ”Société Nationale de Musique”. På dette tidspunkt i fransk musikhistorie var det operaen der dominerede lydbilledet , og selvom der var en vis interesse for kammermusik i de finere kredse, oplevedes mulighederne for tidens musikere og komponister som noget ufrie, bundet som de var til disse private sammenhænge.

Tidens musikalske institutioner interesserede sig ikke nævneværdigt for de unge komponisters frembringelser (er det ikke en historie man har hørt før og stadig hører?) så det nye selskab så en mission i at arbejde for udbredelsen og udviklingen af fransk orkester- og kammermusik. Retrospektivt var det ikke hvem som helst der stod bag denne forening! Udover Saint-Säens var der Cesar Frank, Lalo, d’Indy, Massenet og altså Faure som i 1874 opnåede at blive sekretær i foreningen. En menneskealder senere i 1922 fortalte han i en artikel i Le Petit Parisien om betydningen af selskabet: ” Sandheden er at jeg før 1870 ikke kunne forestille mig at skulle skrive en sonate eller en kvartet. Det var først da selskabet blev etableret at jeg fik mod på at gøre det”

Og sandt er det at stort set alle Faures kammerværker havde deres første opførelse i selskabets regi. Alene af den grund viser det den betydning og nødvendighed den slags selskaber kan have for såvel sin samtid og sin eftertid.

Faure har været en formidabel pianist, uddannet bl.a. hos Saint-Säens; men han optrådte helst som akkompagnetør eller kammermusiker og var således selv pianist ved førsteopførelsen af hans to klaverkvartetter op 15 og 45. Virtuositet for virtuositetens egen skyld tiltalte ikke Faure; men hans klavermusik savner ikke udfordringer for den virtuose pianist. Faure var nemlig ambidekstral (tohåndet hedder det vist på dansk) hvilket vil sige at han kunne alting lige godt med højre og venstre hånd.

Faures 1. klaverkvartet blev forsinket af en del grunde. Efter en pæn succes med sin sonate for violin og klaver i januar 1877, lagde han an til sin kvartet, der i første omgang blev forsinket da han blev udnævnt til korleder ved Madeleinekirken og i anden omgang da hans forlovede i november hævede forlovelsen, kort før brylluppet, da hun fandt Faure alt for utålmodig og passioneret....

Dette brud slog ham noget ud af kurs og han fik først færdiggjort kvartetten i 1879 og førsteopførte den i 1880. Den blev overdådigt modtaget; men der var dog en del kritik fra musikere af den sidste sats og Faure besluttede at fjerne denne sidstesats og skrive en ny. Han må have fjernet den meget grundigt for der er aldrig fundet en stump af den oprindelige sats. Den endelige version blev første gang spillet i 1884.

Jesper Lützhøft

Karneval

22. - 29. AUGUST 2010
ESBJERG INTERNATIONAL CHAMBER MUSIC FESTIVAL

Lørdag d. 28/8 kl. 17.30

Syddansk Musikkonservatorium & Skuespillerskole

med Pre-talk v. Jesper Lützhøft kl. 16:15

”HVOR ORD FEJLER TALER MUSIKKEN”

**Robert Schumann: Märchenerzählungen
for klarinet, bratsch og klaver, Op. 132**

Lebhaft, nicht zu schnell

Lebhaft und sehr markiert

Ruhiges tempo, mit zartem Ausdruck

Lebhaft, sehr markiert

Ron Chen-Zion, klarinet – Michel Camille, bratsch – Juhani Lagerspetz, klaver

Ludwig van Beethoven: Strygekvintet i c-mol Op 104

Allegro con brio

Andante cantabile con variazioni

Menuetto quasi allegro

Finale: prestissimo

Kryisia Osostowicz, violin – Benjamin Bowman, violin – Steven Dann, bratsch
Michel Camille, bratsch – Anssi Karttunen, cello

Robert Schumann

At beskrive Robert Schumann i en programnote er umuligt. De ting man husker eller ved om ham er måske de mindst interessante? Han blev 46 år, forsøgte at begå selvmord da han var 43 og tilbragte resten af sine dage på en klinik for sindslidende. Han ødelagde sin højre hånd i et forsøg på at blive virtuos pianist (eller måske i et forsøg på at undgå det?). Han blev som 30-årig gift med den uhyre begavede pianistinde Clara Wieck – efter at have vundet en retssag hendes far havde anlagt for at få kendt Schumann utilregnelig. Osv. osv.

Hvad man kan sige i få ord er måske at Robert Schumann var et hypersensitivt, højt begavet, lidenskabeligt, plagsomt menneske – og lige så snart man bruger få ord bliver det lige så usandt som sandt.

Skal vi blot påstå at Schumann var klaverets H.C.Andersen, at han på sin måde personificerer ideen om den romantiske kunstner og at han stadig har usandsynlig meget at fortælle os lyttere her i 200-året for hans fødsel?

Märchenerzählungen opus 132

Eventyrfortællinger hedder dette sene stykke musik fra Schumanns hånd. De 4 ”eventyr” er skrevet på 3 dage i 1853 – på et tidspunkt da Schumanns mentale tilstand var blevet noget ustabil. 4 måneder senere forsøgte han at begå selvmord ved at kaste sig i Rhinen. I disse 4 satser for en besætning der er mage til Mozarts ”Keglebanetrio” fanger Schumann igen musikens evne til at fortælle uvirkelige historier. Clara skriver i sin dagbog ”I dag satte Robert dobbeltstreg for 4 stykker for klaver, klarinet og bratsch, og han er meget tilfreds med dem. Han siger at denne instrumentkombination vil klinge udpræget romantisk”.

De 4 satser har ikke billedskabende titler eller lign. som de ville have haft hos en yngre Schumann. Her må vi lave vores egne billeder eller historier og det ville være forkert at foreslå hvad de ”handler om” – det er op til hver enkelt lytter. De 4 satser er forholdsvis korte, 3-4 minutter hver, og det er bl.a. denne korte spilletid der gør at vi ikke oplever de 4 eventyr som en traditionel trio i 4 satser med sonatesats, adagio, scherzo og finale, men som en lille samling fortællinger om ??

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Strygekvintet in c-moll, Op. 10

(Beethovens arr. af klavertrio Op. 1Nr.3)

Komponisten Igor Stravinskij skriver i sin erindringer: ”En god komponist låner ikke, han stjæler” og givet er det at komponister til alle tider har lånt, stjålet, omarrangeret, ladet sig inspirere af osv. af andre komponisters musik. Tidligere var det en helt almindelig praksis, senere opbyggedes rettigheder til egne værker, intellektuel ejendomsret osv. hvilket har haft til formål at beskytte komponister mod at andre tjener penge på deres værker.

Nu findes problemet på en anden måde end tidligere, nu ”sampler” man hinandens lyde f.eks. men tidligere var det musikforlæggerne der tit var meget opfindsomme med hensyn til at få maksimalt udbytte af en komposition og derfor udsendte den i utallige variationer for forskellige ensembler, 4hændigt klaver osv. På en tid da der ikke fandtes radio og anden mekanisk gengivelse af musikken måtte man selv spille den og det var jo ikke alle der var i stand til at spille musikken hvis den var for svær, så her var der penge at hente hvis man udgav forsimplede udgaver af musikken. Eller reducerede udgaver; komponisten Janacek fortæller således at han hørte alle Beethovens symfonier spillet af sin far og mor på hhv. violin og klaver. Det var sådan mange hørte musikken, et symfoniorkester var noget man måske kun hørte en eller to gange gennem et helt liv.

På samme måde var der penge at hente for en forlægger hvis et værk der var populært for et ensemble kunne arrangeres så et andet ensemble kunne spille det også osv.

Profitmuligheder får nogle menneskers kreativitet til at blomstre. Anton Diabelli, for at nævne en, var nok ikke helt fin i kanten når han f.eks. lavede et ”Potpourri over Beethovens mest elskede værker for fløjte og guitar”, og de to instrumenter så spiller lidt af den 4. symfoni og derefter lidt af forårssonaten osv.

For Beethoven var nogle af disse arrangementer en plage og han forsøgte sig derfor også selv med forskellige versioner af sin musik. Med ligeså vekslende held som mange andre arrangører, for Beethovens værker er i høj grad synonyme

med den instrumentation de er tænkt i og skabt for. For at citere Stravinskij igen : ”Beethoven er en af alle tiders største instrumentatorer, netop fordi man ikke lægger mærke til hans instrumentation der er så nært forbundet med musikkens karakter”.

Dog må vel netop komponisten have lov til at pille ved sine egne værker og i det værk vi skal høre er det lykkedes Beethoven i høj grad at skabe et nyt værk der synes at fungere på sine egne præmisser, selvom det ikke synes umiddelbart indlysende at lave en klavertrio om til en strygekvintet. Ifølge en historie fra tidsskriftet Cæcilia i 1842 lavede Beethoven sit arrangement som reaktion på en musikers noget uheldige forsøg på at omarrangere trioen. Da Beethoven havde set dette amatørarbejde, gik han i gang med at lave sit eget detaljerede arrangement. Denne episode fandt sted i 1817, i en periode hvor Beethoven gik og ladede op til sin sidste store skabelsesperiode, og det passede ham måske godt ”bare” at omarrangere og ikke komponere for han reviderede ikke i ungdomsværket, tilføjede intet og ”oversatte” blot værket så godt som det er muligt. De eneste markante bearbejdnings er når klaveret har store spredte akkorder som ikke lige sådan er til at spille på en violin. Det harmoniske ”fyld” i klaveret er lagt i de to bratscher, mens celloen stort set blot spiller baslinierne og kun kommer lidt frem i variationerne og menuetten.

Jesper Lützhøft

Karneval 22. - 29. AUGUST 2010

ESBJERG INTERNATIONAL CHAMBER MUSIC FESTIVAL

Lørdag d. 28/8 kl. 21.00
Syddansk Musikkonservatorium & Skuespillerskole

”FORTRYLLENDE FRAGMENTER”

Paul Hindemith: ”Fragmenter”

Sonate for 10 instrumenter (førsteopførelse i Danmark)

Ruhig

Groteskes Scherzo (Fragment)

Äußerst lebhaft

Kerstin Thiele, fløjte – Chen-Zion, klarinet – Viktor Wennesz, klarinet
Etienne Boudreault, fagot – Joke Wijma, horn – Krysia Osostowicz, violin
Niels Chr. Øllgaard, violin – Steven Dann, bratsch – Anssi Karttunen, cello
Valur Pálsson, kontrabas

Robert Schumann: 3 Romanzer for obo og klaver Op.94

Rachel Bullen, obo – Juhani Lagerspetz, klaver

Arno Harutyuni Babadjanian (1921–1983) Klavertrio i fis-mol

Allegro

Andante

Allegro vivace

Juhani Lagerspetz, klaver – Benjamin Bowman, violin – Marko Ylönen, cello

PAUSE

Graham Waterhouse: ”Der Handschuh”

Ballade af Friedrich Schiller

Franz Ortner, cello

Carl Nielsen: Kvintet ”Serenata in Vano”

Ron Chen-Zion, klarinet – Etienne Boudreault, fagot – Joke Wijma, horn

Marko Ylönen, cello – Valur Pálsson, kontrabas

Peter Lieberson: Rumble - for bratsch, kontrabas og slagtøj

American Country Music

Tango

Homage to Stuff Smith

Danzon

Steven Dann, bratsch – Valur Pálsson, kontrabas – Christian Martinez, slagtøj

Paul Hindemith (1895-1963)

Sonate for 10 instrumenter (fragment 1917)

Hindemith er vel egentlig ikke slået sådan rigtig igennem endnu – enten synes man han er for moderne og sær eller også synes man han er for senromantisk og tilbageskuende.

Hindemith var bratschist (det er ikke få komponister der har spillet bratsch faktisk) og dirigent udover sin komponistgerning, der har udfoldet sig inden for stort set alle genrer.

Hindemith kunne godt lide det virtuose, det legende og det flot klingende og skrev egentlig oftest ganske ubesværet sin musik.

Denne sonate for 10 instrumenter blev dog ikke færdig og det skyldes at Hindemith i 1917 blev indkaldt som soldat i 1. verdenskrig, det lakkede mod enden og alle våbenføre mænd blev indkaldt uanset hvad. 1. satsen lå dog i færdigt manuskript og de to øvrige satser som fragmenter. Det hele kom først for en dag i 1973 da hans bo 10 år efter hans død, blev åbnet for forskere og offentlighed.

I 1917 havde Hindemith skrevet en række sange der var overordentligt inspireret af Richard

Strauss; men i sonaten her antydes en trang til at distancere sig fra senromantikken, ikke mindst i scherzosatsen der nærmest vrænger på næsen af det hele på et tidspunkt. I det håndskrevne partitur kaldes værket opus 10 og i skitserne Dobbeltkvintet.

Robert Schumann

At beskrive Robert Schumann i en programnote er umuligt. De ting man husker eller ved om ham er måske de mindst interessante? Han blev 46 år, forsøgte at begå selvmord da han var 43 og tilbragte resten af sine dage på en klinik for sindslidende. Han ødelagde sin højre hånd i et forsøg på at blive virtuos pianist (eller måske i et forsøg på at undgå det ?). Han blev som 30-årig gift med den uhyre begavede pianistinde Clara Wieck – efter at have vundet en retssag hendes far havde anlagt for at få kendt Schumann utilregnelig. Osv. osv.

Hvad man kan sige i få ord er måske at Robert Schumann var et hypersensitivt, højt begavet, lidenskabeligt, plagsomt menneske – og lige så snart man bruger få ord bliver det lige så usandt som sandt.

Skal vi blot påstå at Schumann var klaverets H.C.Andersen, at han på sin måde personificerer ideen om den romantiske kunstner og at han stadig har usandsynlig meget at fortælle os lyttere her i 200-året for hans fødsel ?

3 Romanzer for obo og klaver Op. 94

Når man kalder et stykke musik for en romance lægges der nogle forventninger ind i os der skal høre det. En romance er jo noget med kærlighed, det er romantisk, længselsfuldt, melodisk og ganske sikkert velegnet til at bedåre en udvalgt.

Det er således 3 melodiske karakterstykker vi skal høre, sat i rækkefølge så tempoet så småt øges igennem alle tre og med det melodiske sat i højsædet i såvel soloinstrumentet som i klaveret. At det er melodisk musik understreges desuden af at Schumann i to af satserne bruger temaer der minder om nogle af hans lieder.

Arno Babadjanian (1921–1983)

Klavertrio i fis-mol

Komponist og pianist fra Armenien. Lige så ukendt Babadjanian må siges at være her i Vesten, lige så kendt er han i Armenien hvor han nærmest er folkehelt, men også i Sovjet er han et stort navn. Han har modtaget et utal af æresbevisninger og har været udnævnt til Folkets Kunstner og Statens Kunstner flere gange. Han er født i hovedstaden Yerevan, og efter at Khatchaturian fastslog at drengen skulle uddannes i musik begyndte han på konservatoriet som 7-årig.

Som 17 årig kom han til Moskva for at færdiggøre sine studier. Som 30-årig vendte han tilbage til Yerevan for at undervise på konservatoriet der, og i 1952 skrev han sin klavertrio der regnes blandt hans bedste værker.

Værkets tre satser hænger sammen i kraft af melodisk materiale der går igen i alle satser; og det der først slår en er at værket er så melodisk og udtryksfuldt lige fra den første tone. I finalen er rytmen dog mindst ligeså påfaldende, primært i 5/8 og med to stærkt kontrasterende temaer.

Graham Waterhouse

Født i London 1962 og aktiv som både cellist og komponist. Siden 1992 har han levet i München. Uddannet i Cambridge og Köln, Har som ensemblemusiker været med til at uropføre værker af tidens største komponister som f.eks. Xenakis.

Værket Der Handschuh (Handsken) er skrevet for cello og talestemme – og det må opføres af såvel en talende cellist som af cellist og recitator. Værket er skrevet i 2005 i forbindelse med fejringen af 200-året for digteren Schillers død, og Schillers tekst er tidligere blevet brugt af bl.a. Schumann.

Peter Lieberon (f. 1946 i New York)

Da jeg voksede op i New York blev der spillet meget forskelligt musik i mit hjem. Mine forældre var begge professionelt involveret i musik, min mor som danser og min far som pladeproducer.

Efter aftensmaden spillede min far tit klaverudgaver af Beethovens eller Brahms symfonier og fik min brog og mig til at gætte hvad det var han spillede. Jeg kom til premierer på de største Broadway musicals på den tid med My Fair Lady som den første og jeg husker at jeg hjalp min mor med indstuderinegen af hendes replikker i Stravinskis Persephone.

Jazz var jeg også meget optaget af og vi havde en kæmpe pladesamling. Jeg var især betaget af den tidlige Miles Davis kvintet og Bill Evans, Thelonius Monk m.fl.

Da jeg selv begyndte at skrive musik fik jeg idden til at skrive et stykke der skulle hedde "American Country Music". Stykket skulle ikke have noget at gøre med country og Western; men skulle afspejle oplevelsen af at vokse op i Amerika med dens musikalske mangfoldighed. Mit stykke er i virkeligheden et medley af karakterstykker og da jeg skrev det til Steven Dann opdagede jeg at nodenavnene i hans navn (S=Es,E,D,A) antydede Aínt misbehavín´ og så var jeg inspireret. Titlen Rumble betyder ikke slagsmål men "at blande ting sammen".

Jesper Lützhøft

Karneval

22. - 29. AUGUST 2010
ESBJERG INTERNATIONAL CHAMBER MUSIC FESTIVAL

Søndag d. 29/8 kl. 19.30
Syddansk Musikkonservatorium & Skuespillerskole

”LAMENT”

Frank Bridge: Lament for 2 bratscher
Michel Camille, bratsch – Steven Dann, bratsch

Frank Bridge: Sextet i Es Dur
Allegro Moderato
Andante con moto – Allegro giusto – Tempo I
Allegro ben moderato

Benjamin Bowman, violin – Krysia Osostowicz, violin – Michel Camille, bratsch
Steven Dann, bratsch – Anssi Karttunen, cello Marko Ylönen, cello

PAUSE

Robert Schumann: Carnaval 2. del
(introduktion ved Juhani Lagerspetz)
ASCH-SCHA (Lettres dansantes) – Chiarina – Chopin – Estrella
Reconnaissance – Pantalon et Colombine – Valse allemande
Introduzione. Paganini – Aveu – Promenade – Pause
Marche des Davidsbündler contre les Philistins

Juhani Lagerspetz, klaver

Johannes Brahms: Strygesextet i B-Dur, Op. 18
Allegro non troppo – Andante, ma Moderato
Scherzo – Rondo (Poco Allegretto e grazioso)

Krysia Osostowicz, violin – Niels Chr. Øllgaard, violin – Steven Dann, bratsch
Michel Camille, bratsch – Marko Ylönen, cello – Franz Ortner, cello

Frank Bridge (1874-1941)

I ethvert land med en musikalsk tradition har man væsentlige komponister man holder meget af og som har betydet meget for musikken i det pågældende land. Alligevel bliver de ikke rigtig til noget i andre lande – det er som om deres tonesprog er forbundet til en bestemt mentalitet, at deres musik ikke er egentligt nytænkende eller at deres musikalske bedrifter overskygges af deres betydning for musikken i andre sammenhænge – det være sig som administratorer, pædagoger eller dirigenter mm.

I Storbritannien må Frank Bridge siges at falde i den kategori. Når han nævnes udenfor Imperiet er det oftest i kraft af hans status som lærer for Benjamin Britten.

Han er nu ikke nogen uinteressant komponist! En musiker der vedblev at udvikle sig gennem næsten hele sit liv – fra en start som romantiker med mere end et strejf af inspiration fra Brahms indtil 1. verdenskrigs rædsler ændrede hans syn på musik og på hvad musik skulle være.

Hans tonesprog ændrede sig i ekspressionistisk retning og i løbet af 20'erne og 30'erne blev han mere og mere isoleret fra publikum og de musikalske parnas i takt med at hans musik blev mere kompleks og krævende.

Lament for to bratscher

Frank Bridge spillede bratsch, og i sin egenskab af bratschist spillede han såmænd sammen med både Ravel og Gabriel Faure.

”Lament” for to Bratscher blev skrevet som et af flere værker til en koncert i Albert Hall som Bridge i marts 1912 spillede sammen med en yngre bratschist der blev spået en verdenskarriere som solist.

Bridge ydede ofte noget specielt personligt i sine ”Laments” som han har skrevet nogle stykker af. I denne Lament for to bratscher lykkes det ham til tider at få dem til at lyde som næsten 4 bratscher, hvilket vel ikke mindst skyldes hans indgående kendskab til dette instrument.

Værket falder i tre dele hvor de to yderdele er en langt udspunden melankolsk melodi, midterdelen har en elegant menuetkarakter og

flyder ubesværet tilbage til åbningsdelens mere kromatisk prægede dialog. Efter et dynamisk klimaks forsvinder musikken gradvis ind i glemslen.

Strygesekstet i Es-Dur

Frank Bridge var det 9. af 12 børn og som 6-årig fik han violinundervisning af sin strenge far, der var dirigent for et par teaterorkestre. Frank spillede fra 12-års alderen i disse orkestre og begyndte at komponere og ikke mindst arrangere musik for disse orkestre. Han var også i stand til at sidde ind hvis der manglede et instrument her eller der...!

Faderens undervisning gav ham et godt musikalsk grundlag, en god sans for kvalitet og en rund ryg.

Da han var 21 fik han et stipendium der gjorde det muligt for ham at studere i 3 år hos tidens væsentligste kompositionslærer, Charles Stanford. I disse år skiftede han violinen ud med bratsch, dannede en strygekvartet, begyndte at dirigere og fik Arthur Sullivan-prisen i 1901 for sin 1. strygekvartet.

Det var altså en ung mand med kurs mod tinderne der i 1906 begyndte at skrive en strygesekstet men den voldte ham mange kvaler, ligesom andre værker gjorde det for ham i de år. Hans søgen efter den rette musikalske vej, og ikke mindst hans meget høje aktivitetsniveau som musiker, lærer dirigent osv. gjorde at det først var i 1912 han tog sekstetten op igen og fik skrevet den færdig så den kunne uropføres i Wigmore Hall i juni 1913 – spillet af The English String Quartet med Bridge selv på Bratsch og to kolleger fra hans studietid.

Sekstetten er romantisk i sit udtryk, vel ikke helt en opdateret og anglificeret Brahms; men det kan give et fingerpeg om hvad der venter. De tre satser har flere referencer til hinanden, med trediesatsens brug af temaer de foregående satser blandet sammen med satsens eget materiale som et af højdepunkterne i denne sekstet.

Men ellers er der et par ting det er værd at lytte efter: I 1. satsen kommer der kort efter den indledende venlige melodi en opadgående bevægelse i bassen, og dette korte motiv bruges på forskellige måder i de øvrige satser.

Sidetemaet kommer snigende, nærmest som et lille intermezzo og gennemførigsdelen indledes nærmest reflekterende.

I 2. satsen er det tydeligt at høre ABA-formen der her gør at satsen bliver både den langsomme sats og scherzo satsen på én gang.

3 satsen indledes med et tema der er afledt af materiale fra 2. satsens scherzo del og manifesterer i det hele taget det cykliske princip for denne sekstet.

Strygesekstet i B-Dur opus 18

I store dele af Brahms liv lå Beethovens tunge skygge over hans komponistgerning. Han var længe om at skrive en symfoni – for hvad skulle man gøre med symfonien efter Beethovens 9.? Brahms ville så gerne skrive en strygekvartet; men også her ville han straks blive målt – eller ville måske snarere selv måle sig – mod Beethovens række af mesterkvartetter.

Hans første måde at omgå dette problem på var ved at skrive sekstetter i stedet for. Beethoven havde ikke skrevet en sekstet så her følte Brahms at han kunne skabe uden at gå Beethoven i bedene. Vi ved dog at Brahms skrev kvartetter, ganske mange endda, men også at han destruerede dem igen.

Da Brahms begyndte på sin 1. sekstet i 1859, var der i årene forinden sket en del for den unge mand: Robert Schumann var død og hans kærlighedsforhold til Clara Schumann var bragt til ophør, han havde en romantisk affære med Agathe von Siebold, der havde en køn sangstemme (det havde Brahms svært ved at stå for) og kom så langt som til at fri til hende,. Brahms fik ja og sendte derefter Agathe et brev der fastslog at han ikke egnede sig som ægteemand. Brahms havde nemlig kort forinden præsenteret sin første klaverkoncert for publikum og den fik en så kølig modtagelse at Brahms mistede troen på sin evne til at kunne forsørge en hustru. Det kom han så heller ikke til da Agathe straks op hævede forlovelsen og sendte ringen tilbage.

Sekstetten synes nu også på sin vis bedre at svare til Brahms klangverden; med den bredere klang, større mulighed for melodik i 1. celloen, mere kontrapunkt og større mulighed for de rytmisk/metriske samtidigheder Brahms holdt

så meget af. Den blev spillet af Joachim og venner i 1860 i overværelse af Brahms og Clara, og Brahms lavede et klaverarrangement af 2. satsen som Clara fik i fødselsdagsgave.

1. satsen er baseret på en østrigsk Ländler og folder sig ud med en stadig fremdrift. Det er en forholdsvis ubekymret Brahms vi hører, der er ikke alt for store alvorlige følelser på spil, kvartetens intimitet er her afløst af en mere udadvendt klangglæde.

2 satsen indledes med et mørkt tema der undergår en række variationer og Scherzoen er af en kvalitet der ikke lader hverken Hayden eller Beethoven noget efter i udadvendt livlighed; men med en kontrol som de begge ville have værdsat.

Til slut gør Brahms reverens overfor klassisken ved at benytte en rondoform i finalen.

Jesper Lützhøft

Karneval

22. - 29. AUGUST 2010

ESBJERG INTERNATIONAL CHAMBER MUSIC FESTIVAL

ETIENNE BOUDREault, FAGOT

Fransk-canadiske Etienne Boudreault kom til Ensemble MidtVest i september 2004 som ensembles fagottist. Han blev uddannet i 1995 med Diplôme d'études supérieures fra Conservatoire de musique du Québec hos professor Richard Gagnon.

Derefter fortsatte hans studier hos den kendte professor Kim Walker ved Indiana University i USA, hvor han blev optaget i Artist Diploma-programmet som den første fagottist nogensinde.

Efter afslutningen af Artist Diploma-programmet i 1997 flyttede Boudreault til Genève for at studere ved Conservatoire supérieur de musique hos professor Roger Birnstingl. Boudreault fik ikke kun den højeste mulige udmærkelse ved sin eksamen (1er prix de virtuosité avec distinction) men modtog også Raymond Weill Prisen for årets bedste eksamensresultat (1999).

Efter en speciel invitation fra konservatoriet fik Boudreault tilbudt et "post-virtuosité" program med et ekstra år i Genève hos professor Daniele Damiano. I løbet af studierne i Genève modtog han diverse legater, bl.a. fra National Art Council of Canada og Council of Arts and Letters af Québec.

BENJAMIN BOWMAN, VIOLIN

Som en af Canadas idag mest udfarende og alsidige musikere har violinisten Benjamin Bowman høstet store anmelderroser i Nordamerika, Europa og Asien.

Han optræder som solist og også ofte med Canadas bedste kammermusikensembler som det 2-gange Grammy nominerede ARC (Artists of the Royal Conservatory), samt ensembleerne Art of Time og Amici.

Benjamin Bowman er toneangivende når det gælder samarbejder i den nye musik, både med sing /songwriters og indenfor improvisation.

Hans diskografi vokser hastigt med imminente nye kammermusikudgivelser hos ATMA og Sony/RCA Red Seal labels. Bowman er uddannet fra the Curtis Institute of Music i Philadelphia. Desuden arrangerer og komponerer Benjamin Bowman – også indenfor electronica.

RACHEL BULLEN, OBO

Rachel Bullen blev født i 1978 i Melbourne, Australien. Efter at have spillet spillet fløjte nogle år, valgte hun som 12-årig istedet oboen. Hun blev da optaget på the Victorian College of the Arts Secondary School, en specialskole for musik og dans.

Rachel blev uddannet ved Universitetet i Melbourne, hvor hun modtog "the Lady Turner Exhibition for excellence in Performance". Efter sin eksamen drog hun til Europa, hvor hun først studerede hos Emanuel Abbühl i Rotterdam og siden hos Francois Leleux i München.

Rachel Bullen har som solist optrådt i Frankrig, Tyskland, England og Norge og har desuden spillet med orkestre som Hollands Radiokammerorkester, Randers Byorkester og Sønderjyllands Symfoniorkester. Hun er idag oboist ved Esbjerg Ensemble.

MICHEL CAMILLE, BRATSCH

Michel Camille, født i London, studerede violin og bratsch ved professor David Takeno på Guildhall School of Music & Drama, hvorfra han i 1989 modtog "Premier Prix" som bratschist.

Efter i et par år at have spillet med orkestre som Academy St. Martins, BBC Symphony, London Musici, Scottish Chamber Orchestra og City of London Sinfonia, dedikerede Michel sig til kammermusikken. og har siden ikke blot

som optrædende, men også som kunstnerisk leder arbejdet for såvel den klassiske som den kontemporære kammermusikscene - særligt i Danmark.

Michel har optrådt i de fleste europæiske lande, foruden Nordamerika og Østen og har samarbejdet med blandt andre Pellegrini Quartet, Christian Altenburger, Steven Dann, Marko Ylönen, Ernst Kovacic, Juhani Lagerspetz og David Grimal. I 1995 blev Michel Camille ansat ved Esbjerg Ensemble, Danmarks mest fremtrædende kammerensemble, hvor han fra 1997 til 2001 var kunstnerisk leder.

Michel Camille grundlagde i 1999 den årligt tilbagevendende Esbjerg International Chamber Music Festival, og tog i 2009 initiativet til et nyt samarbejde mellem kulturinstitutioner i det vestlige Danmark: Vestjysk International Festival.

RON CHEN-ZION, KLARINET

Ron Chen-Zion er opvokset i Israel, hvor han begyndte sine egentlige studier hos Richard Lesser fra Det Israelske Philharmoniske Orkester. I 1986 flyttede han til USA, hvor han fortsatte sine studier hos Harold Wright og afsluttede sin uddannelse på New England Musikkonservatorium.

I 1990 blev Ron Chen-Zion udnævnt til soloklarinettist i Staten Mexicos Symfoniorkester, og efter en sæson flyttede han til Danmark for at slutte sig til Esbjerg Ensemble.

Som kammermusiker er han ofte blevet inviteret til Rudolf Serkins Marlboro Music Festival, og har i udstrakt grad optrådt i det meste af Europa, Israel og Nord-og Sydamerika. Hans cd-indspilninger, inklusive den højt roste indspilning af Max Regers samtlige værker for klarinet og klaver, kan høres i de fleste større radiofonier.

STEVEN DANN, BRATSCH

Steven Dann, bratsch, fra Canada har en karriere der dækker det meste. Han har været gruppeleder og solist med en række af verdens førende symfoniorkestre, samtidig med at han regnes som en veteran i kammermusik og strygekvartetspil. Tillige er Steven en erfaren og anerkendt pædagog.

ANSSI KARTTUNEN, CELLO

Den finske cellist Anssi Karttunen, idag bosiddende i Paris, er særdeles aktiv som solist og kammermusiker. Han spiller på såvel moderne- som barokcello, og desuden på violoncello piccolo.

Foruden at optræde med det klassiske repertoire, har Anssi Karttunen desuden fundet mange glemte mesterværker frem, samt arrangeret adskillige værker for cello. Med stor dedikation til den kontemporære musik har han været solist i over 90 uopførelser med værker af Magnus Lindberg, Kaija Saariaho, Rolf Wallin, Luca Francesconi, Tan Dun og mange andre.

Anssi Karttunen har spillet med blandt andre Boston Symphony, Philadelphia Orchestra, Los Angeles Philharmonic, BBC Symphony Orchestra, London Sinfonietta, Tokyo Philharmonic, Orchestre de Paris, Orchestre National de France, Orchestre Philharmonique de Radio France, Ensemble Modern, Rotterdam Philharmonic, Residentie Orchestra, Dutch Radio Philharmonic, Dutch Radio Chamber Orchestra, Barcelonas Symfoniorkester, Sveriges Radio Symfoniorkester og Danmarks Radio Symfoniorkester.

Han har indspillet et bredt repertoire fra Beethovens samlede værker for cello til koncerter med the Philharmonia og Los Angeles Philharmonic under Esa-Pekka Salonen.

Anssi Karttunen spiller på en cello bygget af Francesco Ruggeri omkring 1680.

ERNST KOVACIC, VIOLIN

Ernst Kovacic har en stor spændvidde som musiker. Han er kendt både for sine mange fremragende indspilninger af bl.a. Bachs solopartitaer for violin og for sit arbejde med vor tids komponister som Gruber, Haaas, Krenek og Furrer.

Som solist har han spillet med de førende orkestre over hele verden, og samarbejdet med dirigenter som Sir Simon Rattle, Esa Pekka Salonen og Sir Roger Norrington. Kovacic optræder regelmæssigt som koncertmester og leder af ensembler som Klangforum Wien, Ensemble Modern, Camerata Salzburg såvel som Norsk Kammerorkester og English Chamber Orchestra.

Kovacic nyder stor respekt blandt kollegaer verden over, og er meget efterspurgt ikke blot som violinist, men også som pædagog, dirigent og inspirator. Det er i år fjerde gang Kovacic gæster EICMF.

JUHANI LAGERSPETZ, KLAVER

Juhani Lagerspetz (født 1959) startede sine klaverstudier ved konservatoriet i Turku allerede ved seksårsalderen. Senere studerede han ved Sibeliusakademiet i Helsinki og konservatoriet i Skt. Petersburg. Kun tretten år debuterede han i Schostakovitsj 2. klaverkoncert med det finske radioorkester. Juhani Lagerspetz har vundet en lang række priser – særlig bør vel nævnes juryens særpris ved Tjaikoskijkonkurrencen i 1982. Juhani har spillet koncerter på alle verdens kontinenter, og igen bør vel særlig nævnes den anmelderroste recital i Wigmore Hall i London 1993. Han har arbejdet med dirigenter som Paavo Berglund, Leif Segerstram og Sixten Ehrling, men er også en højt skattet kammermusiker. Han er heller ikke bange for udfordringer – f.eks. har han opført alle Rachmaninovs fire klaverkoncerter på to på hinanden følgende aftener! Juhani har to gange fået den finske stats fem-årige kunstnerlegat, og har også modtaget Alfred Kordelinfondens pris for sine meritter.

Udover sine koncertaktiviteter, underviser Juhani Lagerspetz, nu som nyudnævnt professor, også ved Sibeliusakademiet i Helsinki.

CHRISTIAN MARTINEZ, SLAGTØJ

Christian Martinez er født i Cali-Colombia, hvor han begyndte at studere slagtpøj. Senere fulgte studier i New York på Manhattan School of Music og videre studier i Stavanger ved Rogaland Musikkonservatorium. I 1996 tog han diplomeksamen fra Det Kgl. Danske Musikkonservatorium i København. Christian Martinez har deltaget som kammermusiker og solist ved adskillige festivaler og koncerter i Skandinavien og i Latinamerika.

I foråret 2009 lancerer han sin første soloindspilning "Rhythmical Séance" Danish Music for Percussion Soloist, med værkerne "I'ching" af Per Nørgård, "Time and the Bell" af Ivar Fraunberg og "Tonlos Los Tonlos" af Ejnar Kanding. Fremtiden byder på flere uopførelser og ind-

spilninger af værker for solo-slagtpøj med elektronik samt kammermusik af følgende danske komponister: Per Nørgård, Hans Peter Stubbe Teglbjærg, Nicolaj Worsaae, Rune Glerup og Christian Winther Christensen.

FRANZ ORTNER. CELLO

Franz Ortner er født i Wien, Østrig, i 1980. Han startede med at spille klaver, men skiftede til cello, hvor han havde sin første cellostime som 11 årig. 1996-2004 studerede han ved Wolfgang Herzer på University of Music Vienna, hvor han alsuttede med højeste karakterer. Siden 2004 har han studeret med Martin Loehr, Wolfgang Boettcher og Artemis Quatet ved University of Music Berlin, Tyskland. Siden 2006 var han første cello ved Metropolitan Orchestra Lisbon, Portugal under Augustin Dumay. Her blev han indtil sin ansættelse ved Esbjerg Ensemble i 2008.

Franz Ortner har trods sin unge alder allerede spillet med verdenskendte navne som Alexei Lubimov, Ernst Kovacic, Levon Chilliginian, Steven Dann og Richard Lester. Udover sine kammermusikaktiviteter er han gæst i forskellige orkestre som bl.a., Radio Symphony Vienna og Chamber Orchestra of Europe.

KRYSIA OSOSTOWICZ, VIOLIN

Krysia Osostowicz studerede på the Yehudi Menuhin School og Cambridge University og afsluttede sine studier i Salzburg hos den anderkendte violinist og kvartetleder Sandor Vegh.

Hun har givet koncerter og recitaler i de fleste europæiske lande, og har modtaget adskillige priser for sine mange indspilninger.

Osostowicz spillede i en årrække i Domus klaverkvartetten, der i begyndelsen især var karakteriseret ved deres egen transportable koncertsal, som de bragte med rundt i verden. De vandt stor popularitet og opnåede to Gramophone Awards på ti år. I 1995 grundlagde hun Dante Kvartetten.

VALUR PÁLSSON, KONTRABAS

Valur Pálsson er som solobassist medlem af Kungliga Filharmonikerna siden 1991. Han er uddannet ved Reykjavíks Musikhögskola, Sibelius-Akademiet i Helsinki, Conservatoire de Musique i Genève samt ved Accademia Guido Chigiana i Siena.

Han har tidligere spillet med blandt andre Islands symfoniorkester, Lahti Symfoniorkester och Orchestre de la Suisse Romande. Pálsson er tillige leder af bassektionen i Stockholm Sinfonietta samt medlem af KammarenssembleN.

KERSTIN THIELE, FLØJTE

Kerstin Thiele er uddannet hos solofløjtenist Toke Lund Christiansen på det Kgl. Danske Musikkonservatorium og hos Professor Andre Jau-net i Zürich. Sidenhen har hun deltaget i master classes i udlandet hos bl.a. Professor Aurele Nicolet, Andras Adorjan og Alain Marion.

Kerstin Thiele har foruden sin ansættelse i Esbjerg Ensemble et omfattende virke i det øvrige musikliv i ind- og udland. I 2009 medvirkede hun i det Kgl. Teaters opsætning af Hans Werner Henzes "El Cimarron" en Recital for fire musikere med bl.a. Sir Willard White i rollen som slaven Esteban.

Kerstin er desuden lærer ved Syddansk Musik-konservatorium og Skuespillerskole.

VIKTOR WENNESZ, KLARINET

Viktor Wennesz, født 1975, blev uddannet fra Det Kgl. Danske Musikkonservatorium hos Jørgen Misser Jensen og Lee Morgan i årene 1997-2002. Han er stærkt dedikeret til kammermusikken, og har spillet med de ledende danske kammermusikensembler og symfoniorkestre.

Viktor Wennesz blev i januar 2008 medlem af Ensemble Nordlys.

JOKE WIJMA, HORN

Joke Wijma er fra Oudega i Holland, hvor hun fik sine første hornlektioner hos Oeds Jongma. Efter studier hos Frank Brouns og Hans Dul-laert ved konservatoriet i Groeningen fortsatte Joke Wijma sine studier på Hochschule für Musik und Theater i Hamburg, hvor den hol-landske hornist Ab Koster er professor.

Efter afgangseksamen herfra i juni 2004 fort-satte hun dels studierne hos Koster og arbej-dede dels som lønnet praktikant ved Duisburger Philharmoniker. Undervejs er det også blevet til flere legater og priser - bl.a. førsteprisen ved Elise Meyer- konkurrencen i Hamburg i 2003.

Joke Wijma tiltrådte stillingen som hornist i Esbjerg Ensemble maj 2005.

MARKO YLÖNEN, CELLO

Finske Marko Ylönen er prisvinder ved en række internationale konkurrencer, bl.a. Tchaikovskij-konkurrencen i 1990. Marko har optrådt som solist og kammermusiker i store dele af Europa, Australia og New Zealand. Det i år fjerde gang Marko Ylönen besøger EICMF.

NIELS CHRISTIAN ØLLGAARD, VIOLIN

Niels Christian Øllgaard, violin, er uddannet på Vestjysk Musikkonservatorium hos violinisterne Peder Holm og Mads Westergaard samt gennem privatstudier hos Svend Børge Jensen og Jürgen Hess, London.

Efter ansættelser i Aarhus Symfoniorkester, Herning Stadstriø og Londons Symfoniorkester blev han i 1975 medlem af Vestjysk Kammeren-semble, det nuværende Esbjerg Ensemble.